

TESS GERRITSEN

Buz Gibi Soğuk

—
Polisiye
Gerilim
—

Buz Gibi Soğuk

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset

BUZ GİBİ SOĞUK

Orijinal adı: Ice Cold

© 2010, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Dost Körpe

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

1. baskı / Ekim 2012

20. baskı / Ekim 2024 / ISBN 978-625-8380-00-2

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Buz Gibi Soğuk

Tess Gerritsen

Çeviren: Dost Körpe

Jack R. Winans'a
Kearny Lisesi, San Diego

Bana verdiđin dersler ömür boyu yeter.

Melekler Ovası, Idaho

O kız seçilmişti.

Kızı aylardır, ailesiyle birlikte cemaatin yerleşim merkezine taşındığından beri inceliyordu. Kızın babası George Sheldon, inşaat ekibinde çalışan vasat bir marangozdu. Sıradan ve niteliksiz bir kadın olan annesi ortak fırında çalışıyordu. İkisi de Jeremiah'nın Idaho Falls'taki kilisesine ilk kez, teselli ve kurtuluş arayışıyla geldiklerinde işsiz ve umutsuzdular. Jeremiah onların gözlerinin içine bakmış ve görmeye ihtiyaç duyduğu şeyi görmüştü: tutunacak bir dal, herhangi bir dal arayan kayıp ruhlar.

Ürün vermeye hazırlardı.

Sheldon'lar ve kızları Katie şimdi yeni inşa edilmiş Calvary Sitesi'ndeki C Binası'nda kalıyorlardı. Her pazar, kilisede kendilerine ayrılmış on dördüncü sırada oturuyorlardı. Ön bahçelerine gülhatmiler ve ayçiçekleri ekmişlerdi; bu iç açıcı bitkiler diğer bütün ön bahçeleri de süslüyordu. Topluluk'taki diğer altmış dört aileyle birçok açıdan kaynaşıyorlardı; bu aileler birlikte çalışıyor, birlikte ibadet ediyor ve her pazar akşamı birlikte yemek yiyorlardı.

Ama Sheldon'lar önemli bir açıdan eşsizlerdi. Son derece güzel bir kızları vardı. Jeremiah gözlerini o kızıdan alamıyordu.

Penceresinden bakan Jeremiah, okul bahçesindeki kızı görebiliyordu. Öğle teneffüsündeki öğrenciler dışarıda top-

lanmışlardı ve ılık eylül gününün tadını çıkarıyorlardı; oğlanlar beyaz gömlekli ve siyah pantolonluydu, kızlarsa soluk renkli, uzun eteklerini giymişlerdi. Hepsi de sağlıklı ve bronz tenli görünüyorlardı, çocukların görünmesi gerektiği gibi. Katie Sheldon o kuğu gibi kızların arasında bile, iri bukleleriyle ve çınlayan kahkahasıyla dikkat çekiyordu. Kızlar ne çabuk değişiyor, diye düşündü Jeremiah. O kız bir senede çocukluktan çıkıp fidan gibi bir genç kadına dönüşüvermişti. Parlak gözleri, ıslıl ıslıl saçları ve gül pembesi yanakları doğurganlık göstergesiydi.

Bir meşe ağacının gölgesinde, iki kızla birlikte duruyordu. Eğilip kafa kafaya vermişlerdi, fısıldaşan *Üç Güzeller* gibi. Çevrelerinde okul bahçesinin enerjisi fıldır fıldır dönüyordu; öğrenciler çene çalıyor, seksek ve futbol oynuyorlardı.

Jeremiah bir oğlanın üç kıza yaklaştığını fark edince kaşlarını çattı. Oğlan on beş yaşında görünüyordu, sarı saçları dağınıktı ve pantolonu uzun bacaklarına kısa gelmeye başlamıştı bile. Bahçenin ortasında, cesaretini toplarcasına durakladı. Sonra başını kaldırıp kızlara doğru yürüdü. Katie'ye doğru.

Jeremiah pencereye iyice yaslandı.

Oğlan yaklaşıırken Katie başını kaldırıp gülümsedi. Bir sınıf arkadaşına yönelttiği tatlı ve masum bir gülümsemeydi bu; oğlanınsa aklında tek bir şey olduğu neredeyse kesindi. Ah evet, Jeremiah oğlanın aklındaki şeyi tahmin edebiliyordu: *Günah. Pislik*. Şimdi diğer kızlar anlayışlı bir şekilde usulca uzaklaşıırken Katie'yle oğlan konuşuyordu. Jeremiah okul bahçesinin gürültüsü yüzünden onları duyamasa da Katie'nin başını ilgiyle yana eğdiğini, omzundaki saçlarını fattanca geriye attığını gördü. Delikanlı, kızın kokusunu içine doyasıya çekmek istercesine ona doğru eğildi. McKinnon'ların piçi miydi o? Adam mı, Alan mı, öyle bir şeydi. Artık yerleşim merkezinde öyle çok aile yaşıyordu ki ve öyle çok çocuk vardı ki, Jeremiah hepsinin ismini hatırlayamıyordu.

İkisine öfkeyle bakarken pencere çerçevesini öyle sıkı kavradı ki tırnakları boyaya battı.

Dönüp ofisinden çıktı ve merdiveni sert adımlarla indi. Her adımda çenesini biraz daha sıkıyordu ve midesi yanıyordu. Kapıyı hışımla açıp binadan çıktı ama bahçe kapısının önünde duraklayıp kendine hâkim olmaya çalıştı.

Böyle olmazdı. Öfke göstermek ona yakışmazdı.

Çalan okul zili teneffüsteki öğrencileri çağırdı. Jeremiah derin soluklar alarak kendini sakinleştirdi. Taze saman kokusuna, yakındaki ortak mutfakta pişen ekmeklerin kokusuna odaklandı. Yerleşim merkezinin diğer tarafından, yeni ibadet salonunun inşa edilmekte olduğu yerden testere vızıltısı ve çivi çakan bir düzine çekicin sesleri geliyordu. Namusuyla çalışan insanların, Tanrı için çalışan bir cemaatin erdemli sesleri. Ve ben onların çobanım, diye düşündü; yol gösteriyorum. Daha şimdiden ne kadar yol kat etmişlerdi. Giderek büyüyen köye, inşa edilmekte olan bir düzine yeni eve bakmak, cemaatin başarısını görmek için yeterliydi.

Sonunda kapıyı açıp okul bahçesine adım attı. İlkokul sınıfının, alfabe şarkısını söyleyen çocukların yanından geçip ortaokul sınıfına girdi.

Masasında oturan kadın öğretmen onu görünce şaşkınlıkla ayağa fırladı. “Tanrı’nın Elçisi Goode, bu ne büyük onur!” dedi coşkuyla. “Bugün bizi ziyaret edeceğinizi bilmiyordum.”

Jeremiah gülümseyince kadın kızardı; onun ilgisine çok sevinmişti. “Rahatsız olma Rahibe Janet. Ben uğrayıp sınıfına merhaba diyeyim ve herkes yeni öğrenim yılının tadını çıkarıyor mu bir bakayım dedim.”

Kadın, öğrencilerine ıslıl ıslıl gülümsedi. “Tanrı’nın Elçisi’nin bizzat ziyaretimize gelmesi gerçekten *onur* verici, değil mi? Hepiniz ona hoş geldiniz deyin lütfen!”

“Hoş geldiniz Tanrı’nın Elçisi Goode” diye karşılık verdi öğrenciler hep bir ağızdan.

“Yeni öğrenim yılı hepiniz için iyi gidiyor mu?” diye sordu adam.

“Evet Tanrı’nın Elçisi Goode.” Yine hep bir ağızdan konuşmuşlardı, daha önce prova yapmışçasına mükemmel bir şekilde.

Jeremiah, Katie Sheldon’ın üçüncü sırada oturduğunu fark etti. Kıza asılan sarışın oğlanın, onun neredeyse hemen arkasında oturduğunu da fark etti. Sınıfta yavaşça gezinmeye, öğrencilerin çizimlerine ve duvarlara raptiyelenmiş makalelere göz atarak başıyla onaylamaya ve gülümsemeye başladı. Onları gerçekten önemsiyormuş gibi. Dikkati sadece Katie’deydi; sırasında ciddiyetle oturan kız aşağı bakıyordu terbiyeli bir şekilde.

“Dersinizi bölmek istemem” dedi Jeremiah. “Devam edin lütfen. Burada yokmuşum gibi davranın.”

“Şey, evet.” Öğretmen genzini temizledi. “Çocuklar, matematik kitaplarınızın ikinci ve üçüncü sayfalarını açın lütfen. Ondan on altıya kadarki egzersizleri yapın. Bitirdiğinizde yanıtlara geçeceğiz.”

Jeremiah sınıfta kurşunkalem sesleri ve kâğıt hışırtıları eşliğinde gezindi. Ona bakamayacak kadar ürkmüş olan öğrenciler gözlerini sıralarının üstünden ayırmıyorlardı. Konu cebirdi, Jeremiah’nın öğrenmeye asla uğraşmadığı bir şeydi. Katie’yle ilgilendiğini açıkça göstermiş olan sarışın delikanlının sırasının yanında durdu, çocuğun omzunun üstünden baktı ve defterin üstünde yazılı ismi gördü: *Adam McKinnon*. Jeremiah’nın bu baş belasıyla eninde sonunda ilgilenmesi gerekecekti.

Katie’nin sırasına geçti ve durup kızın omzunun üstünden baktı. Huzursuzlanan kız, bir yanıtı yazdıktan sonra sildi. Uzun saçlarının arasından çıplak boynunun bir kısmı görünüyordu; derisi kızardı, koyu kırmızı oldu; Jeremiah’nın bakışları yakıyordu sanki.

Eğilerek kızı koklayan Jeremiah’nın kasıklarını ateş bas-

tı. Genç kız kokusu kadar güzel şey yoktu ve bu kızınki en güzeliydi. Jeremiah kızın korsesinin altındaki yeni tomurcuklanmış memelerinin şeklini az çok seçebiliyordu.

“Canını çok sıkma canım” diye fısıldadı. “Ben de cebirde hiçbir zaman çok iyi olmadım.”

Kız başını kaldırıp ona baktı ve öyle büyüleyici bir şekilde gülümsedi ki Jeremiah’nın dili tutuldu. *Evet. Bu kız kesinlikle o.*

Çiçekler ve kurdeleler yeni inşa edilmiş kilisenin sıralarını kaplamıştı ve yüksek kirişlerden sarkıyordu. O kadar çok çiçek vardı ki salon cennet bahçesi gibiydi, mis kokulu ve ıslıl ışıldı. Sabah ışığı yuvarlak pencerelerden girerken, iki yüz neşeli insan sesi şükran ilahileri söylüyordu.

Biz seniniz ey Tanrı! Sürün verimli, hasadın bereketli.

Sesler hafifleyerek kesildi ve org birden canlı bir giriş müziği çalmaya başladı. Cemaat dönüp Katie Sheldon’a baktı; kapı eşiğinde donakalan kız, kendisine bakan gözlerin karşısında şaşkınlıkla göz kırptırıyordu. Üstünde annesinin diktiği dantelli beyaz elbise vardı ve yepyeni beyaz saten terlikleri eteğin altından çıkmıştı. Başında beyaz güllerden bir bakire tacı taşıyordu. Org çalıyordu hâlâ ve cemaat hevesle bekliyordu ama Katie kımıldayamıyordu. Kımıldamak istemiyordu.

Onu ilk adımı atmaya zorlayan kişi babası oldu. Adam onu kolundan tuttu, parmaklarını etine tartışma kabul etmeyecek bir sertlikle bastırdı. *Sakin beni rezil etme.*

Kız yürümeye başladı; ileride yükselen kilise kürsüsüne doğru giderken, güzel saten terliklerinin içindeki ayakları uyuşmuş gibiydi. Tanrı’nın, kocası olacağını bizzat ilan ettiği adama doğru yürüyordu.

Sıralarda tanıdık yüzler görüyordu: öğretmenlerini, arkadaşlarını, komşularını. Annesiyle birlikte fırında çalışan Rahibe Diane’ı ve sığır bakıcısı Raymond Birader’i gördü; o hayvanların yumuşak sağırlarını okşamaya bayılırdı. Annesi de

kilisedeydi, en ön sırada ayaktaydı, ilk kez oradaydı. O sırada yer almak bir onurdu, orası ancak en gözde cemaat üyelerinin oturabildiği bir yerdi. Annesi gururlu görünüyordu, ah, öyle gururlu görünüyordu ki; o da başında kendi gül tacını taşıyordu ve kraliçe gibiydi.

“Anneciğim” diye fısıldadı Katie. “Anneciğim.”

Ama cemaat yeni bir ilahiye başlamıştı ve kimse onun sesini duymadı.

Kürsüye varınca babası nihayet kolunu bıraktı. “Uslu ol” diye mırıldanıp Katie’nin annesinin yanına gitti. Genç kız onun peşinden gitmek için döndü ama yolu kesildi.

Karşısında Tanrı’nın Elçisi Jeremiah Goode duruyordu. Adam onun elini tuttu.

Adamın parmakları kızın buz gibi tenine nasıl da sıcak geliyordu. Ve Katie’nin elini saran eli öyle iri görünüyordu ki; kız bir dev tarafından tutsak edilmişti sanki.

Cemaat düğün şarkısını söylemeye başladı. *Cennetteki Tanrı’nın kutsadığı bu neşe verici birleşme O’nun gözünde sonsuza dek sürecek!*

Tanrı’nın Elçisi Goode kızı yanına çekti; parmakları kızın tenine pençe gibi batınca Katie acıyla inledi. *Artık benimsin, Tanrı’nın isteğiyle bana bağlandın*, diyordu o sıkı el. *İtaat edeceksin.*

Katie babasıyla annesine bakmak için döndü. Onu buradan götürmeleri, ait olduğu yuvasına götürmeleri için yalvardı sessizce. İkisi de neşeyle şarkı söylüyordu. Kilise salonuna göz gezdiren Katie, kendisini bu kâbustan çekip çıkaracak birini aradı ama onaylayıcı gülümsemelerden ve sallanan başlardan oluşan engin bir deniz gördü sadece. İçindeki taçyapraklarının gün ışığıyla aydınlandığı, iki yüz kişinin şarkı söylediği bir oda.

İçindeki on üç yaşında bir kızın attığı sessiz çığlıkları kimse duymadığı, duymak istemediği bir oda.

On altı yıl sonra

İlişkilerinin sonuna gelmişlerdi ama ikisi de bunu itiraf edemiyordu. Bunun yerine, sel basan yollardan, trafiğin bu sabah ne kadar berbat olduğundan, Maura'nın Logan Havaalanı'ndan bineceği uçağın rötâr yapma olasılığından bahsettiler. Akıllarından çıkmayan meseleyi ağızlarına almasalar da Maura Isles, Daniel Brophy'nin bunu düşündüğünü sesinden anladı; kendisinin de aynı şeyi düşündüğü cansız, kısık sesinden anlaşılıyordu. İkisi de aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çabalıyordu. Hayır, her zamanki gibi sevişmeyle sonuçlanan, acı verici konuşmaya kendilerini kaptırıp gece yarısına kadar uyumadıkları için bitkindiler, o kadar. O konuşmalar Maura'nın kendini muhtaç ve talepkâr hissetmesine yol açıyordu hep.

Keşke benimle her gece burada kalabilsen. Keşke her sabah birlikte uyanabilsek.

Şimdi, burada seninim Maura.

Ama tamamen değil. Seçimini yapana kadar hayır.

Maura pencereden dışarıya, sağanakta sular sıçratarak ilerleyen arabalara baktı. Daniel seçim yapamıyor, diye düşündü. Beni seçse bile, rahipliği bıraksa bile, değerli kilisesini terk etse bile suçluluk duygusu bizimle aynı odada olacak hep, Daniel'in görünmez metresiymiş gibi bize öfkeyle bakacak. Yağmur sularını süpüren silecekleri seyretti; dışarıdaki kasvetli hava, ruh haline uyuyordu.

“Kıl payı yetişeceksin” dedi Daniel. “İnternette koltuk seçtin mi?”

“Dün seçtim. Uçuş kartım yanımda.”

“Tamam. Bu sana birkaç dakika kazandırır.”

“Ama valizimi kontrole vermem gerek. Kışlık giysilerimi tekerlekli valizime sığdıramadım.”

“Bir tıp konferansı için sıcak ve güneşli bir yer seçmeleri daha mantıklı olurdu. Neden kasımda Wyoming’i seçmişler ki?”

“Jackson Hole güzelmiş.”

“Bermuda da öyle.”

Maura ona bakmaya cesaret etti. Arabanın loşluğu adamın kaygıdan yıpranmış yüzünü gizlese de Maura onun saçlarında giderek artan kırları görebiliyordu. Bir senede ne kadar yaşlandık, diye düşündü. Aşk ikimizi de yaşlandırdı.

“Geri döndüğümde birlikte sıcak bir yerlere gidelim” dedi. “Sırf hafta sonu için.” Ardından fütursuz bir kahkaha attı. “Lanet olsun, dünyayı unutup koca bir aylığına gidelim.”

Adam susuyordu.

“Yoksa çok şey mi istiyorum?” dedi Maura usulca.

Adam bezgince iç geçirdi. “Dünyayı unutmayı ne kadar isterssek isteyelim, o hep burada. Ve ona geri dönmeye mecburuz.”

“Hiçbir şeye *mecbur* değiliz.”

Daniel ona baktı; gözlerinde sonsuz bir keder vardı. “Buna aslında inanmıyorsun Maura.” Gözlerini tekrar yola çevirdi. “Ben de inanmıyorum.”

Evet, diye düşündü Maura. İkimiz de sorumluluk sahibi olmaya inanıyoruz. Ben her gün işe gidiyorum, vergilerimi gecikmeden ödüyorum ve dünyanın benden beklediklerini yapıyorum. Daniel’la kaçmaktan, çılgınca ve delice bir şeyler yapmaktan ne kadar bahsedersen edeyim, asla yapmayacağımı biliyorum. Daniel da yapmayacak.

Daniel gidiş terminalinin önüne park etti. Bir an, birbirlerine bakmadan öylece oturdular. Maura kaldırım kenarın-

daki kontrol gişesinin önünde bekleyen diğer yolculara baktı; herkes yağmurluklarının içinde büzülmüştü, fırtınalı bir kasım sabahında toplanmış bir cenaze alayı gibiydiler. Sıcak arabadan çıkıp da o keyifsiz yolcu kalabalığının arasına karışmak istemiyordu. O uçağa binmek yerine, Daniel'a beni eve geri götürmesini söyleyebilirim, diye düşündü. Konuşacak birkaç saatimiz daha olsa, ilişkimizi hale yola koymanın bir çaresini bulabiliriz belki.

Ön cama vuruldu; Maura başını kaldırıncı bir havaalanı polislerinin onlara öfkeyle baktığını gördü. "Burası sadece yük boşaltmak için" diye bağırdı adam. "Aracınızı çekmelisiniz."

Daniel pencere camını indirdi. "Ben hanımefendiyi yolcu ediyorum sadece."

"Eh, bütün gün sürmesin!"

"Valizini alayım" dedi Daniel. Arabadan indi.

Kaldırımında, otobüs gürültülerinin ve polis düdüklerinin ortasında titreyerek, sessizce durdular bir an. Kocam olsaydı, diye düşündü Maura, burada öpüşüp vedalaşırdık. Ama başkalarının yanında birbirlerine sevgi gösterisinde bulunmaktan çok uzun zamandır kaçınıyorlardı ve Daniel bu sabah rahip yakasını takmadığı halde kucaklaşmaları bile tehlikeli geliyordu.

"Bu konferansa gitmem şart değil" dedi Maura. "Haftayı birlikte geçirebiliriz."

Adam iç geçirdi. "Maura, ben bir hafta ortadan kaybolamam ki."

"Ne zaman peki?"

"Hazırlık yapmam gerek. Birlikte gideceğiz, söz veriyorum."

"Ama hep başka yerlere gitmemiz gerekiyor, değil mi? Kimsenin bizi tanımadığı yerlere. Bir kez olsun bir haftayı seninle birlikte, bir yerlere *gitmek* zorunda kalmadan geçirmek istiyorum."

Daniel tekrar onlara yaklaşmaya başlayan polise göz attı. "Gelecek hafta döndüğünde konuşuruz."

“Hey, beyefendi!” diye seslendi polis. “Arabanızı *hemen* çekin.”

“Konuşuruz tabii.” Maura güldü. “Bu konuda konuşmakta iyiyiz, değil mi? Başka bir şey yaptığımız yok zaten.” Valizini kavradı.

Daniel onu kolundan tuttu. “Maura, lütfen. Böyle ayrılmayalım. Seni sevdiğimi biliyorsun. Biraz zamana ihtiyacım var sadece.”

Maura onun yüzündeki acıyı gördü. Aylarca süren kandırmacalar, kararsızlıklar ve suçluluk duygusu izlerini bırakmış ve adamın Maura’yla yaşadığı mutluluğu karartmıştı. Maura’nın onu avutması için gülümsemesi, kolunu güven verici bir şekilde sıkması yeterliydi; ama genç kadın o an kendi acısından ötesini göremiyordu. Misilleme yapmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

“Zamanımız kalmadı bence” deyip terminale girdi. Cam kapının kanatları arkasından kapanırken bu sözüne pişman oldu. Ama dönüp camın ardına baktığında, Daniel arabasına biniyordu bile.

Adamın bacakları açıktı; parçalanmış testisleri, kalçası ve apış arasının yanmış derisi meydandaydı. Konuşmacı herhangi bir uyarıda bulunmadan morg fotoğrafı ekranda belirivermişti ama otelin karanlık konferans salonunda oturanlardan hiçbiri can sıkıntısıyla mırıldanmadı. Bu seyirciler mahvolmuş, parçalanmış cesetler görmeye alışkindılar. Yanmış vücutlar görüp onlara dokunan, onların pis kokusunu bilen insanlar steril bir slayt gösterisinden pek korkmazlardı. Hatta Maura’nın yanında oturan beyaz saçlı adam birkaç kez uyuklamıştı ve Maura, ekranda peş peşe beliren ürkütücü fotoğrafları umursamadan uykuyla uyanıklık arasında gidip gelen adamın başının sallandığını loş ışıktaki görebiliyordu.

“Burada bir araba bombasından kaynaklanan tipik yara-

ları görüyorsunuz. Kurban kırk beş yaşındaki bir Rus işadamıydı; bir sabah Mercedes'ine bindi –çok havalı bir Mercedes olduğunu eklemeliyim. Kontak anahtarını çevirince, koltuğunun altına yerleştirilmiş bubi tuzaklı patlayıcılar patladı. Röntgen filmlerinde görebileceğiniz gibi...” Konuşmacı bilgisayarın faresine tıklayınca ekranda bir sonraki PowerPoint slaydı belirdi. Pubisi parçalanmış bir pelvisin röntgen filmiydi. Metal ve kemik parçaları yumuşak dokulara yayılmıştı. “Patlamanın gücüyle yukarı fırlayan araba parçaları adamın apış arasına saplanmış, testis torbasını yarmış ve kalça kemiğinin bir kısmını parçalamış. Maalesef bu türden patlama yaralarına giderek daha sık rastlıyoruz, özellikle de terörist saldırılarının arttığı bu dönemde. Bu bomba epey küçüktü; amaç sadece sürücüyü öldürmektir. Oysa terörizmde birçok kişinin ölümüne yol açan, çok daha büyük patlamalar söz konusudur.”

Adam fareye tekrar tıklayınca, ekranda kesilip çıkarılmış organların fotoğrafı belirdi; yeşil bir ameliyat örtüsünün üstündeki organlar, kasap vitrinindeki etler gibi parlıyordu.

“Bazen, iç hasar ölümcül olsa bile, dış hasar belirtilerine pek rastlamayabilirsiniz. Kudüs'teki bir intihar bombalamasında öyle olmuştu. On dört yaşındaki bir kız akciğerlerinden ağır yaralanmış, ayrıca karın boşluğundaki organlar da delik deşik olmuştu. Ama yüzü hasarsızdı. Neredeyse meleksişti.”

Sıradaki fotoğraf seyircilerin ilk kez sesli tepki vermesine, üzüntüyle ve hayretle mırıldanmasına yol açtı. Kız sakince dinleniyor gibiydi, kusursuz yüzü kırışksız ve kaygısızdı, siyah gözleri kalın kirpiklerinin arasından bakıyordu. Odadaki patologları yaralar değil, güzellik afallatmıştı. Kız on dört yaşındaydı, ölmeden hemen önce okul ödevini düşünüyordu belki de. Veya güzel bir elbiseyi. Veya sokakta gördüğü bir delikanlıyı. Kısa süre sonra akciğerleriyle karaciğerinin ve dalağının bir otopsi masasına konacağını veya günün birin-

de bir odadaki iki yüz patoloğun onun fotoğrafına şaşkınlıkla bakacağını aklının ucundan bile geçirmemiş olmalıydı.

Işıklar yandığında seyirciler hâlâ suspus haldeydiler. İnsanlar sırayla dışarı çıkarken Maura sandalyesinde kalıp not defterine çiziktirdiği, parça tesirli bombalarla, bombalı paketlerle, araba bombalarıyla ve mayınlarla ilgili notlara baktı. İş zarar vermeye geldi mi insanoğlunun dehası sınır tanımıyordu. Birbirimizi öldürmekte çok iyiyiz, diye düşündü. Oysa aşkta çok başarısızız.

“Pardon, siz Maura Isles mısınız acaba?”

Maura iki sıra öndeki sandalyesinden kalkan adama baktı. Adam onun yaşlarındaydı, uzun boylu ve atletikti; oldukça bronzlaşmış teni ve güneşten sararmış saçları, Maura’ya onun California çocuğu olduğunu düşündürdü. Yüzü hayal meyal tanıdıktı ama Maura onunla nerede tanıştığını anımsamıyordu ve bu şaşırtıcıydı. Bu yüzü her kadın hatırlardı mutlaka.

“Biliyordum. *Sensin*, değil mi?” Adam güldü. “Odaya girdiğin anda tanıdım seni.”

Maura başını salladı. “Üzgünüm. Bu gerçekten utanç verici ama sizi hatırlayamadım.”

“Çünkü aradan çok zaman geçti. Ve artık atkuyruklu değilim. Doug Comley, Stanford Tıp Fakültesi hazırlık sınıfından. Ne kadar oldu? Yirmi sene? Beni unutmama şaşırdım. *Ben* de olsam beni unutturdum.”

Maura’nın zihninde bir anı belirdi birden, güneş yanığı burnunun üstünde koruma gözlüğüyle uzun, sarı saçlı bir genç adamın anısı. Adam o zamanlar çok daha zayıftı, kot pantolon giyiyordu ve sıırım gibiydi. “Aynı laboratuvarda mıydık?” dedi.

“Nicel analiz. İlk sene.”

“Yirmi yıldan sonra bunu hatırlıyor musun? Hayretler içinde kaldım.”

“Nicel analizle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama *seni* hatırlıyorum. Laboratuvar masan tam karşımdaydı ve sınıfta en yüksek notu almıştın. Sonunda UCSF¹’ye¹ gitmedin mi?”

“Evet, ama şimdi Boston’da oturuyorum. Ya sen?”

“UCSD’ye² gittim. California’dan ayrılmak istemedim. Güneş ve sörf bağımlısıyım.”

“Bunlar şu an bana çok hoş geliyor. Kasım ayındayız ve soğuktan şimdiden bıktım.”

“Ben bu karı sevdim. Çok eğlenceli.”

“Sizin oralarda yılın dört ayı karlı geçmediği içindir.”

Artık konferans salonu boşalmıştı; otel çalışanları sandalyeleri topluyor ve ses düzenegini el arabalarıyla götürüyorlardı. Maura notlarını büyük omuz çantasına tıktırıp ayağa kalktı. Doug’la birlikte sandalye sıralarının arasından çıkışa doğru yürürken ona “Seni bu geceki kokteylde görecektim?” diye sordu.

“Evet, orada olurum sanırım. Ama akşam yemeği vermiyorlar, değil mi?”

“Programa göre öyle görünüyor.”

Salondan birlikte çıkıp kalabalık otel lobisine girdiler; burası birbirinin aynısı beyaz yaka kartlarını takmış, konferansta dağıtılan büyük çantaları omuzlarına asmış diğer doktorlarla doluydu. Asansörlerin önünde birlikte beklediler; ikisi de sohbeti sürdürmeye çabalıyordu.

“Eee, buraya kocanla mı geldin?” diye sordu adam.

“Evli değilim.”

“Okul dergisinde düğün ilanını görmüştüm sanki?”

Maura ona şaşkınlıkla baktı. “Böyle şeyleri cidden takip ediyor musun?”

“Sınıf arkadaşlarıma ne olduğunu merak ediyorum.”

“Ben boşandım. Dört yıl önce.”

1. University of California, San Francisco. (ç.n.)

2. University of California, San Diego. (ç.n.)

“Ah, üzgünüm!”

Maura omuz silkti. “Ben değilim.”

Asansörle üçüncü kata çıktılar ve asansörden indiler.

El sallayarak veda ederken “Kokteylde görüşürüz” diyen Maura otel odasının anahtarını çıkardı.

“Akşam yemeğini biriyle mi yiyeceksin? Ben boşum da. Bana eşlik etmek istersen iyi bir restoran bulurum. Beni ara yeter.”

Maura ona yanıt vermek için döndü ama adam koridor-da uzaklaşmaya başlamıştı bile; çantasını omzuna asmıştı. Onun yürüyerek gitmesini seyreden Maura’nın zihninde Douglas Comley’yle ilgili bir başka anı belirdi birden. Onun kot pantolonlu olduğunu, kampusta koltuk değnekleriyle yürüdüğünü gördü.

“O yıl bacağını kırmamış mıydın?” diye seslendi. “Final-lerden hemen önceydi galiba.”

Adam gülererek ona doğru döndü. “Hakkımda hatırladığın *bu* mu?”

“Yavaş yavaş hatırlıyorum her şeyi. Kayak kazası gibi bir şey geçirmiştin.”

“Gibi bir şey.”

“Kayak kazası değil miydi?”

“Off!” Adam başını salladı. “Anlatamayacağım kadar utanç verici.”

“Yapma, mutlaka anlatmalısın.”

“Benimle akşam yemeği yersen.”

Asansör kapısı açılınca ve dışarıya bir adamla bir kadın çıkınca Maura durakladı. Adamla kadın koridorda kol kola yürüdüler; birlikte oldukları belliydi ve bunu göstermekten korkmuyorlardı. Çiftler böyle davranmalı, diye düşündü Maura, o ikisi bir odaya girip kapıyı arkalarından kapatırlarken.

Douglas’a baktı. “Başına ne geldiğini duymak isterim.”

Bir tıp konferansı için Wyoming'e giden adli tabip Maura Isles, hafta sonunu arkadaşlarıyla birlikte bir kayak merkezinde geçirmeye karar verir. Ancak korkunç kar yağışı altında araçları devrilir ve ıssız dağ yolunda mahsur kalırlar. Yürüyerek ulaştıkları on hanelik köy ilk bakışta tamamen terk edilmiş gibi görünse de, sofralarda dokunulmadan bırakılmış yemekler, garajlardaki arabalar, ölüme terk edilmiş evcil hayvanlar burada bambaşka, esrarengiz olayların yaşandığını düşündürmektedir.

Maura'dan haber alamayan ve onun peşinden bu köye gelen dedektif Jane Rizzoli, arkadaşının izine rastlayamasa da karların altında tüyler ürpertici bir başka gerçeği keşfeder.

Buz Gibi Soğuk, temposu son sayfaya kadar düşmeyen, bitirmeden elinizden bırakamayacağınız, gerilim yüklü bir roman. Tess Gerritsen yine kaleminin ve kurgusunun gücünü kanıtlıyor.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümçül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Dost Körpe

